

Læs starten af ...

1

... døden kommer denne vej ...

Det var Adelenes første tanke, da hun vågnede den morgen.

... måske er det fordi jeg lige har læst den bog, der bedder næsten det samme, men fornemmelsen er klar ... der sker et eller andet ... meget snart ...

Det lignede hende ikke at se mørkt på tilværelsen, selv om hun måske havde grund nok til det. Hun var trods alt optimist af natur – efter sin far – selv om hun levede i Edderkoppens spind.

Adelene var ung og velproportioneret med ravnensort hår og de smukkeste øjne nogen kunne forestille sig, men ingen ønskede hende. Tilsyneladende. Hun var venlig, intelligent og humoristisk, men alligevel isoleret. I skolen. I fritiden. I livet.

Hun var mentalt stærk, så hun kunne sagtens leve med det, men inderst inde ønskede hun nogen at betro sig til. En at diskutere og filosofere med. En rigtig god lytter. Der var selvfølgelig fru Jespersen, men hun kunne ikke opfylde *alle* Adelenes behov.

Havde hun været religiøs, var hun nok gået i kirke og havde fortalt om sine tanker og spekulationer til en præst. Man kunne også benytte et af disse samtalefora på nettet eller ringe til en ungdomslinje, men de muligheder var upersonlige, syntes hun. Man fik ikke fysisk kontakt med vedkommende der skrev eller talte i den modsatte ende.

Nej, hvad Adelene havde brug for var én, der kunne ride hendes liv op og tage en fast beslutning om, hvad der kunne gøres, og hvor der skulle sættes ind. Hun anede ikke at ønsket allerede var på vej til at gå i opfyldelse, og at hun bitterligt skulle komme til at fortryde det, fordi det kom til at koste blod, gråd og død.

Masser af død.

Villa Geena hed huset.

Det var en arv efter faren, opkaldt efter moren. At det lå på Solskinsvænget var noget af en joke. Det var en høj firkantet klods med muggrønt skiffertag og afskallede brune skodder. Det lignede mere en sydstatshacienda fra en amerikansk voodoo-film end en villa i Danmark. Murværket havde flere frostskeer end der var dage i ugen, og haven så ud som om der kunne gemme sig både aber og tigere i den.

Indenfor dominerede store skyggefulde værelser. De fleste blev ikke brugt til meget andet end opbevaring af tunge møbler og andet arvegods som ingen længere benyttede.

Kælderen kom der sjældent nogen i, og stueetagen hvor Adelenes værelse og køkkenet lå, indeholdt tre rum en suite, men de blev heller ikke brugt, fordi husets eneste fjernsyn stod på første sal, hvor Edderkoppen holdt til.

Den tirsdag Adelene mødte Tunnelmanden første gang, startede som de fleste andre med at uret vækkede klokken 6.30.

Det var midt i oktober, så det var mørkt udenfor. Der var stille i det store hus. Edderkoppen sov oppe i sit bo, men Adelene vidste at »den« ofte vågnede tidligt og havde brug for bakken.

Hun gabte, strakte sig og slog dynen til side. Hun var hurtigt ude af sengen og natkjolen. Nøgen gik hun ud på gangen og hen til badeværelset. Det betød ingenting. Der boede alligevel ikke andre i Villa Geena end hende selv, Edderkoppen og sir Bedevere, og sidstnævnte var ligeglad. Han rendte selv nøgen omkring. For det meste lå han dog trofast i fodenden af Edderkoppens seng og ventede på bakken, mens rovdynet snorkede.

Adelene tændte for bruseren og ventede til vandet var nogenlunde tempereret. Rigtigt varmt blev det aldrig. Hun vidste ikke hvad der var galt, men hun kendte svaret på forhånd, så hun gad ikke længere spørge om de skulle ringe efter en blikkenslager.

„Er du *klar* over hva' den slags koster, Addy? Sådan nogen aber arbejder på timeløn, og de bruger altid de dyreste materialer ... Jeg får Asgar til at lave det.“

„Det koster nok væsentligt mindre end dit misbrug, og når du har fået den første drink, har du glemt alt om den her samtale. Og jeg tvivler på at Asgar kunne åbne en dåse flåede tomater, om han så havde en hel isenkræmmer-butik til sin rådighed.“

Men hun sagde det selvfølgelig ikke højt, for hun gad ikke skændes med Edderkoppen mere end højst nødvendigt.

Adelene trådte ind under bruseren, gispede og hoppede lidt op og ned i det halvkolde vand. Det var altid noget af et gys, fordi hun kom lige fra den varme seng.

... sådan er livet i Edderkoppens hus, milady ... en kold dukkert klokken halv 7 om morgenen ... vær du glad for at du har en seng at stå ud af og et bad at gå ind i ... det er der millioner ude i verden der ikke har ...

Hun kom shampoo i sit lange hår og vaskede og gnuttede det grundigt igennem. Bagefter sæbede hun hele kroppen ind og skyllede efter. Nok havde hun ikke råd til modetøj og dyre parfumer som Freja og Laura, men ingen skulle sige at hun var snavset eller lugtede. Adelene satte en stor ære i sin personlige hygiejne.

Hun lukkede for bruseren, vred vandet ud af håret, tog håndklædet og tørrede sig omhyggeligt. Så gik hun hen til spejlet og begyndte at rede sig med børsten. Uret over døren viste 20 minutter over 5, hvilket på spejlsprog betød 20 minutter i 7. Hun havde altså god tid. Hun skulle først møde klokken 8.

Hun nynnede for sig selv, mens hun studerede sin krop med kritiske blikke. Hun havde haft bryster i et halvt års tid, og de var vist ikke færdige endnu. Der var også byggeudvidelse omkring hofterne.

Hun forestillede sig en masse bittesmå dna-mænd med arbejds hjelme og miniature-lastbiler, der drønedede rundt inde i kroppen og knoklede på opgaverne, mens en sjakbajs gumlede på en cigarstump og råbte ordrer: „Kom så i sving, I lusede dovendyr! Hva' venter I på? Jeg har en ung dame der ska' være færdig til næste sommer! Ellers vanker der dagbøder! Jeg vil se et par fuldmodne hængere foroven, og så ska' vi ha' mere mørtel ned til balderne. *Masser* af mørtel! Joe, send mig 4 ekstra vognladninger inden måneden er omme. Jeg vil se en røv der formørker solen!“

Adelene sukkede.

... bare jeg ikke kommer til at ligne hende damen nede hos grønthandleren ... hun har godt nok en stor numse ...

Det var der dog ikke nogen umiddelbar fare for, og Adele-

ne var i det store og hele tilfreds med sit udseende.

... i det mindste er jeg tynd ... drengene synes godt om slanke piger ... så hvorfor er der ingen drenge der ka' li' mig? ... det ka' jo tænkes at du ikke gi'r dem chancen, milady ... hvordan tror du måske at du fremstår, når du aldrig smiler eller sjældent ser på folk? ... tror du dén slags høster point hos andre mennesker? ... drengene tænker at du er nørdet, fordi du altid sidder med næsen i en bog eller osse er du en utilnærmelig isdronning ... nej, jeg synes bare ikke der er ret meget at smile af, og jeg har ikke lyst til at gå rundt og grine fjoget som en cirkusklovn ...

Hun forlod badeværelset og kastede et hurtigt blik op ad trappen, der forsvandt i skyggerne. Edderkoppen sov stadig i sin hule. Adelene gik tilbage gennem den lange gang, men netop som hun nåede døren, knagede gulvet. Hun vendte sig. Der stod nogen for enden og så på hende. En *mand!*

Adelene udstødte et kort hvin, fór ind på sit værelse og låsede døren. Det måtte være en indbrudstyv. Hun ejede ikke en mobiltelefon og husets faste apparat befandt sig i stuen, så det klogeste hun kunne gøre var at kravle ud ad vinduet og løbe over til naboen.

Det bankede på døren.

Adelene stod stille ved sengen. Hun turde ikke røre sig af skræk for at lave støj. Det var idiotisk. Han vidste jo at hun var herinde. En stemme talte dæmpet på den anden side.

„Addy? Det er bare mig. *Asgar.*“

En omgående lettelse omfavnede hende. Skuldrene faldt ned. Hun svarede irriteret.

„Øjeblik ...“

... den idiot ...

Hun fandt hurtigt rent tøj i kommoden, klædte sig på og

låsedede døren op. En mand omkring de 30 år med mørktfedtet hår, grå øjne og smalle karakterløse læber stod i gangen. Han havde åbenstående skjorte, sorte jeans og lidt for flashy støvler på. Han havde en mørk jakke i hånden og paraderne oppe.

„Dét må du altså undskylde, Addy. Jeg hørte ikke at du var ... øh, på toilettet.“

„Jeg hedder Adelene,“ snappede hun og lagde armene over kors. „Hva' laver du her? Hvordan er du kommet ind?“

Manden kastede et skyldigt blik mod loftet. Han fortsatte dæmpet.

„Jeg har været her hele tiden. Jeg sov her i nat.“

Adelene gav ham ingen chancer.

„Vist ikke hele natten.“

„Erh, jeg håber ikke det larmede for meget.“

Asgar vred sig som en lille dreng, der har fodboldsmadret en rude. Han så ganske vist brødebetyngtet ud, men det var påtaget. Adelene fornemmede at der i de kolde grå øjne var en trods som indikerede, at han inderst inde var skide ligeglad med hvad hun mente.

„Det er sådan at ... øhh ... Geena ... ehm, din mor er jo en ... ahm ... varmblodig kvinde.“

... sjovt ... »varmblodig« er ikke det første jeg tænker på i forbindelse med Edderkoppen ... »alkoholiseret kold egoistisk bitch« er mere kendetegnende ...

„Nu da du har fået det hele med, er der vel ikke noget der forhindrer dig i at gå,“ sagde hun.

Asgar jappede.

„Jamen, jeg så ingenting. Jeg sværger. Jeg er virkelig ked af hvis jeg forskrækkede dig. Det var ikke meningen.“

Adelens øjne blev smalle.

... det er i hvert fald løgn at han ikke så noget ...

„Geena behøver ikke vide det, vel? Du ved, hun har det med at misforstå visse situationer.“

Han var så ynkelig at Adelene var på nippet til at grine. Det mørke morgenhår strittede og der var et næsten bedende udtryk i de grå øjne, men igen anede hun falskheden bagved. Hun ville aldrig overlade den mand at komme så lidt som 2 kroner i en Røde Kors-bøsse på egne vegne, så lidt stolede hun på ham. Asgar forsøgte at charmere sig til point med et skævt smil, men Adelene var lavet af tysk Kruppstål.

„Jeg synes du ska' gå nu.“

„Ja, jo. Det er klart. Jeg har osse travlt. Vi ses.“

Han løftede hånden i et kort vink.

Adelene reagerede ikke, men hun nåede at registrere at hans håndflade var rød. Det var ikke naturlig rødmen. Lignede mere et eller andet syntetisk. Maling, måske, eller størknet blod? Han luskede ud i køkkenet og forsvandt ad den vej han plejede at gå ind.

Hun åndede lettet op og gik selv ud i køkkenet for at forberede bakken. Satte vand over til te, skyllede potten og smed et par breve i. Så smurte hun to boller til sig selv og én til Edderkoppen. I de fleste tilfælde blev den ikke spist. Fra køleskabet hentede hun to kolde guldøl. Dé blev til gengæld drukket.

... det er bare så klamt at han har set mig nøgen ... og han er jo gammel ... gad vide om han har luret på mig før? ... det er sjældent han overnatter her ... men man ka' ikke se op for enden af den trappe, når døren til Edderkoppens hule er lukket ...

II

Dennis Jürgensen
TUNNELMANDEN

Hendes tanker blev afbrudt af en hæs højtalerstemme i gangen.

„Addy! Er du oppe?“

Hun gik derud og trykkede svarknappen ind.

„5 minutter.“

Tilbage i køkkenet stillede hun sig på tæer ved vasken. Spejdede ud i den overgroede baghave. Hun kunne se hen til stien gennem krattet mellem træerne, men Asgar var væk. Det var ikke fordi hun var bange for ham, men der var noget i hans blik og det falske smil som frastødte hende. Trods sin unge alder var Adelene god til at gennemskue, når folk var påtaget venlige. Og det var Asgar i høj grad. Slesk opadtil og brysk nedadtil: Den perfekte medarbejder i en koncentrationslejr. Hun troede ikke på, at Edderkoppen ikke kunne gennemskue det, men hun så åbenbart igennem fingre med det.

Adelene så normalt kun Asgar, når hun lukkede ham ind – eller han *selv* vadede ind – gennem køkkendøren, og når han forsvandt samme vej. Det var Edderkoppens idé med køkkenet. På den måde kunne han smutte gennem baghaven og komme ret uset til og fra huset. Det passede Edderkoppen fint. Selv *hun* var ikke immun for den globale virus kaldet Nabosladder.

Adelene vidste udmærket hvad Asgar kom for – ud over det åbenlyse. Dét kunne hun ikke undgå at høre cirka hver anden aften eller når hun kom hjem fra skole, selv om hun skruede godt op for radioen og stak fingrene i ørerne, mens hun læste på sit værelse. Det lød altid som om nogen slagtede svin deroppe, og Asgar hylede højest.

... en dag går det galt, Orgasgar! ... ved du ikke at edderkoppe-

hunnen æder sin partner efter parringen? ... nå, det må han selv om ...

Men hvad der var mere bekymrende var, at han også var Edderkoppens pusher. Adelene vidste ikke præcis hvad Edderkoppen tog – hun gemte det altid omhyggeligt – men det var i hvert fald i pilleform. Ikke noget der skulle snuses op gennem næsen eller stikkes i armen.

På en måde var hun ligeglad og så alligevel ikke. Inderst inde nagede det hende. Edderkoppen var trods alt hendes mor.

Da hun åbnede døren til Edderkoppens hule, løftede sir Be-
devere hovedet fra sengens fodende, men han sagde ikke noget. Det gjorde han stort set aldrig.

Adelene rynkede på næsen. Hun prøvede at trække vejret i så korte drag som muligt. Atmosfæren var mildest talt dårlig. Der hørmede af gammel cigaretrøg, spiritus, sved og noget andet, som hun ikke ønskede at vide hvad var. Døren fortsatte op med en let knirken og bumpede ind i kommoden. Der lød et grynt hende fra sengen.

„Hvor mange gange har jeg sagt at du ikke ska' smække døren op i kommoden?“ knurrede Edderkoppen og vendte sig om på siden.

... og hvordan har du tænkt dig at jeg ska' stoppe den dør, når jeg har hænderne fulde af dit førstehjælps-udstyr? ...

Der var meget mørkt herinde. Vinduerne var hermetisk til-lukkede bag de tunge tætte gardiner. Kun en lille lysstribe fra lygtepælen ude på vejen faldt ind på gulvet.

Adelene listede gennem soveværelset. På vejen var hun ved at falde i noget som viklede sig ind i hendes nøgne fødder. Flaskerne på bakken klirrede, men det lykkedes hende at hol-

de balancen. Hun sparkede det væk. Det var et hundehalsbånd. Det var alt for stort til sir Bedevere. Desuden hang hans halsbånd nede ved hoveddøren.

... må være Asgars ... det er simpelt hen for meget ...

Adelene kastede et blik over i hjørnet, hvor et gammelt klædeskab stod med halvt åbne døre. Hun kunne kun lige ane det. Første gang hun som lille havde kigget i det, havde hun troet på Edderkoppens historie om, at hun somme tider arbejdede på en gård som hestedressør. Nu vidste hun bedre.

Adelene stoppede foran sengebordet. Det var fyldt med flasker, glas, læbestifter, pilledåser, Kleenex-servietter og et stort overfyldt askebæger. Samtalenlægget var skvattet på gulvet. Som sædvanlig var der ingen steder at stille bakken, så hun satte den på sengen. Hun tændte den lille bordlampe. Sir Bedevere kom straks hen og drak vand fra skålen.

Edderkoppen lå med ryggen til i den fjerne ende af dobbeltsengen. Puder, dyner og lagenet lå som om nogen havde udkæmpet Slaget Om Stalingrad her.

Adelene flyttede en bunke tøj fra en spisestuestol, tog den hen til sengen og satte bakken på den. Hun stillede sir Bedeveres madskål på gulvet. Hunden hoppede ned og gik i gang med at spise.

„Sådan,“ sagde hun højt.

Der kom langsomt liv i skikkelsen i sengen.

„Tak, min skat.“

Adelene så udtryksløst på den nøgne ryg.

... hold da op; en vittighed ... og så tidligt på dagen ...

„Ska' jeg åbne et vindue?“

Der gik lidt før kvinden svarede.

„Hvis du synes.“

„Her er altså meget indelukket.“

„Jamen, så åbn det!“

Stemmen var forsovet irriteret.

Adelene trak det ene gardin fra og lukkede vinduet helt op.

„Ikke så meget,“ protesterede kvinden. „Det er sgu da ikke sommer. På krogen, og træk gardinet for igen ... for satan, mit *hoved!*“

Hun arbejdede sig stønnende op i siddende stilling og missede mod bordlampen. Så rakte hun ud efter den ene guldøl. Hendes afskallede tommelfingernegl knipsede på kapslen.

„Ka’ du ikke trække den op for mig?“

Adelene tog oplukkeren og åbnede øllen. Kvinden drak en ordentlig mundfuld af flasken.

„*Ååååbbb!*“

„Du sku’ ikke drikke spiritus så tidligt på dagen,“ sagde Adelene.

„Det er ikke spiritus. Det er medicin,“ svarede kvinden og fumlede en cigaret ud af den nærmeste pakke med akavede bevægelser. Hun holdt sig til tindingen, mens hun tændte den.

Adelene skænkede te i kruset og betragtede sin mor.

... du godeste, hvor ser hun ud ... man sku’ tro de havde genoplivet Kleopatras mumie ... hun ligner virkelig én der sku’ ha’ hjælp ... hvorfor bli’r hun ved med at ødelægge sig selv på dén måde? ...

Edderkoppen smed lighteren i rodet på sengebordet. Hun tog en tår øl mere.

„Hvorfor ser du sådan på mig?“

Stemmen var pirrelig, men også en smule skyldig.

„Jeg ska’ bruge nogle penge.“

„Til hva’?“

„Hva’ tror du? Rugbrød, pålæg, kød, kartofler, wc-papir.“

„Du har lige fået husholdningspenge,“ svarede Edderkoppen oprigtigt forbavset.

„Det er altså en uge siden, Janne.“

Kvinden rynkede brynene.

„Hvem er Janne? Jeg hedder *Geena*. Det er Geena eller mor, er du med?“

Adelene rømmede sig. Den sure luft hang i næsen og røgen kradsede i halsen.

„Jamen jeg ska’ altså bruge flere penge. 300 kroner rækker ingen vegne. Håndtaget er gået af stegepanden, køleskabet drypper i bunden og radiatoren på mit værelse virker ikke ordentligt. Hele huset er ved at falde fra hinanden.“

„Årh, hold da op! Du ved sgu da at vi ikke har råd til den slags. Tror du måske jeg skider 500-kronesedler?“

Adelene lod kommentaren stå for hvad den var og så afventende ud. Kvinden inhalerede dybt.

„Du ka’ sikkert købe en billig stegepande i Røde Kors-butikken, og køleskabet fejler ingenting. Jeg var selv nede og hente isterninger i frostboksen i går. Og hvis du fryser, ka’ du jo bare ta’ en trøje på. *Jeg* ka’ sgu da ikke gøre for at den her gamle kasse er møgutæt. Auuv, mit hoved ...“

Hun tog en slurk mere af øllen.

„Køleskabet er i hvert fald ved at være tomt, så hvis vi ska’ fortsætte med at spise, ska’ jeg ha’ nogle kostpenge.“

Kvinden stønnede og pegede mod et stort makeup-bord i hjørnet.

„Så hent min pung, dérovre i tasken.“

Adelene gik derhen. Tasken gabte som en stor fiskemund. Der lå en anonym kuvert øverst. Den stod halvt åben, så hun

kunne se nogle små hvide piller i. Adelene havde set den type piller én gang før i skolen. Dén dag de havde haft besøg af en tidligere narkoman.

„Sig mig, er du på *ecstasy*?“

Edderkoppen blev helt forkert i ansigtet. Så fik hun samlet sig.

„Det var *pungen* du sku' ta'. Kom her med den taske!“

Adelene bragte den hen til sengen. Kvinden rev den til sig med en aggressiv bevægelse. Hun krammede kuverten sammen og gemte den under dynen. Så begyndte hun febrilsk at rode i sin pung. Adelene så bare på hende. Kvinden kiggede op med den rygende smøg i mundvigen. Der var en blanding af skyld, vrede og afmagt i hendes posede ansigt.

„Hva' fanden *glor* du på? Ka' man nu ikke ha' lidt sjov? Jeg har sgu ikke for mange fornøjelser her i tilværelsen. Og så ska' man osse stå skoleret over for sådan en snotung... *hrrrm-mrrrah* ...“

Hun kom til at hoste i bar arrigskab og tabte cigaretten i tasken.

„Se nu dér!“

Hun samlede den hurtigt op og børstede gløderne ud. Adelene kiggede ned i gulvet. Hun skammede sig. Frygteligt. Både på sin egen og morens vegne.

„Her!“

Nogle pengesedler blev stukket ind i synsfeltet. Adelene tog dem. Kommandotonen var ikke til at tage fejl af. Hun vidste at det var klogest at tie stille nu. Hun havde heller ikke lyst til at tale med Edderkoppen længere. Hvornår havde hun i øvrigt haft dét? For hvad var der at sige?

... dav med dig, gamle ravehead ... hvordan går det med narko-

misbruget? ... pas nu på du ikke får pillerne i den gale hals, når du skyller efter med guldbajere ... er du løbet tør for smøger? ... jamen, jamen, jeg stormer da lige ned og køber et karton ... og en flaske whisky? Så gerne. Ska' det på kortet? Nå, kontant. My, my, vi har sandelig lige fået løn, hvad? ... der er for resten tilbud på pudder-sukker, grønærter og kartoffelmel, ting som ka' sniffes direkte op i tuden ... det gi'r ganske vist ikke den store rus, men så behøver man ikke tænke på aftensmaden ...

„Og gå så ned og luft hunden,“ knurrede Edderkoppen.

Adelene traskede hen mod døren.

„Kom, sir Bedevere,“ sagde hun lavt.

Den lille hund kendte ritualerne og fulgte med.

„Addy.“

Hun vendte sig. Det var muligt at kvinden i sengen var hendes mor, men hun kunne ikke længere kende hende.

... hvor gammel er hun? ... 40? ... 260? ... betyder det noget? ... hun har jo alligevel ikke tænkt sig at blive her ret længe ...

Som lille havde Adelene beundret sin mor for hendes skønhed. Det havde mange andre også, men skønheden var revet fra hende af års misbrug af forskellige stimulanser. Tilbage mellem dynerne sad der en benet kvinde af ubestemmelig alder, uden makeup, med viltert halvlangt hår og kaffebrune tænder. Kinderne hang. Brysterne var indfaldne. Kroppen var særdeles mager, især armene var tynde, og omkring halsen trådte kravebenet alt for tydeligt frem. Det var fint at være slank, men Janne Jensen var decideret underernæret. Enhver kunne se det uden at være læge. Hun lignede et tilfælde af nervøs spisevægring. Selv øjnene havde mistet deres tidligere glans.

Edderkoppen så ud som om hun vejede sine ord nøje.

„Det er altså ikke ecstasy, og det er ikke *mine* piller. Det er bare nogen jeg holder for Asgar. Du ved, somme tider ka' mænd ikke ... ehm, sex ka' godt være svært for nogen i perioder og ...“

Stemmen var lav, på grænsen til venlig.

Adelene nikkede bare.

... potenspiller ser ikke sådan ud ... de er både større og har anderledes form og farve ...

„Jeg går i skole når jeg har luftet sir Bedevere,“ sagde hun til gulvet.

2

Da Adelene havde luftet sir Bedevere og pakket sin taske, forlod hun huset. Den hurtigste rute til skolen var samme vej som Asgar benyttede, når han kom og gik.

Hun smuttede derfor ud ad køkkendøren og hen ad den lille sti mellem træerne i baghaven. Da hun var få skridt fra raftehegnet, skete noget uforklarligt. En ekstremt underlig fornemmelse fyldte hendes sind. Den opstod ud af ingenting, slog ned som et usynligt tavst lyn og var så markant, at den fik hende til at stoppe. Adelene vendte sig med tasken over skulderen og spejdede rundt i den vildtvoksende have. Hun forventede næsten at se nogen, men der var ingen.

... hvad var dét? ... det føltes et sekund som om hele verden på én og samme tid flyttede sig et langt skridt og min sjæl gjorde et hop med ... det var da klamt ... mit liv vil meget snart forandre sig ... jeg ved ikke om det bli'r bedre eller værre, men det bli'r i hvert fald anderledes ... puha, måske spiste jeg for meget til morgen ... vrøvl, jeg spiste og drak præcis det samme som jeg altid gør, og mælken var frisk ... det har intet med dét at gøre ... men ... noget vil altså ske ... det er jeg overbevist om ...

Intuitionen lignede meget den hun havde haft da hun vågnede. En lille kuldegysning strøg over nakken. Hun smuttede hurtigt gennem hullet mellem raftehegnet og naboens hæk. På den anden side var en tværgående gangsti som førte hen til en villavej.

Adelene kiggede vanen tro efter Asgars ramponerede gule

Toyota. Den plejede at holde her når han var på besøg. Så kunne ejeren i teorien være på besøg i et af de nærmeste huse på parallelvejen. Det var et af Edderkoppens typiske påfund, og én af grundene til at Adelene havde givet sin mor det lidet flatterende øgenavn – som ingen andre i øvrigt kendte.

Når det gjaldt om at udtænke aparte ideer, var Edderkoppen en mester. Noget var aldrig bare enkelt med hende. Der var en bagtanke med næsten alt hvad hun foretog sig, og hun sørgede som regel for at spinde sine nærmeste ind i sine tråde. Og hvis man ikke passede særlig godt på, blev hele kroppen viklet ind og man var færdig. Så kunne man hænge dér til monsteret kom, stak sin giftbrod i nakken på én og sugede hylsteret tomt for liv.

Selvfølgelig foregik det ikke sådan i bogstavelig forstand, men Adelene var overbevist om, at det var med den fangstmetode Edderkoppen oprindeligt havde lokket Adelenes far ind på sit net og vundet hans kærlighed. Det var meget muligt at Geena Millara – eller *Janne Jensen* som der stod på hendes dåbsattest – lignede noget katten havde trukket baglæns ind gennem lemmen, når Adelene kom op med bakken om morgenen, men for år tilbage havde hun set virkelig godt ud.

Desværre havde Edderkoppens afhængighed af spiritus – og åbenbart også ecstasy – ødelagt hendes helbred, og hun kom efterhånden sjældent uden for huset.

Asgar og Adelene dækkede på hver sin måde spindlerkvindens behov, og da hun i snart meget lang tid havde været arbejdsløs, så hun formentlig ingen grund til at gøre noget ud af sig selv. Hverken udvortes eller indvortes. Tværtimod havde hun forskanset sig som en anden Greta Garbo på øverste etage i Villa Geena i patetisk selvmedlidenhed, mens hun

drømte om at gøre karriere i teater- og filmverdenen.

Som enebarn arvede Janne Jensen sine forældre og spendeholdere deres formue. Da den så var brugt op, fangede hun Adelenes far ind i sit spind og arvede *ham*, og nu var dén formue stort set også formøblet, så Adelene og hun selv måtte leve af forholdsvis beskedne beløb.

Edderkoppen havde dog været forudseende – og heldig – på ét punkt. For år tilbage havde hun skrevet modelkontrakt med et kendt sæbepulverfirma, der havde anvendt hende i en serie reklamer for deres produkter. Det var lykkedes Geena Millara at lave en ret lukrativ kontrakt med støtte fra en smart advokat, som hun havde haft en affære med sideløbende med ægteskabet med Adelenes far. Det var endda mens hun ventede Adelene.

Aftalen sikrede ikke alene Edderkoppen en pæn engangssum for kampagnen, men også løbende indtægter hver gang hendes portræt blev brugt.

På sit beskedne plan var Geena Millara derfor inden for landets grænser lige så kendt som Irma-pigen eller Michelinmanden.

Koncernen »genbrugte« den glatte sæbemodel i deres nyere produkter ved hjælp af simpel fotoshop, og hver gang tikkede der penge ind på Edderkoppens konto. Betalingen var ikke fyrstelig, men den var alligevel nok til at Adelene og hendes mor kunne blive boende i Villa Geena, få mad på bordet og tøj på kroppen.

Disse udgifter var desværre ikke længere de største: Sæbedivaens stigende spiritus- og pillemisbrug drænedes kassen med nogenlunde lige så bekymrende hast som stofferne tæredes på hendes krop.

Adelene var trods sin unge alder meget bevidst om problemet, men hun kunne ikke løse det alene. Hun havde forsøgt at få Edderkoppen til at søge hjælp. Det var ikke blevet positivt modtaget. For det første benægtede Geena Millara at hun *havde* et problem, for det andet blev hun så fornærmet at hun gav Adelene et slag i ansigtet. Det kostede et blåt øje og en uge med smerter i kæben. Edderkoppen havde ganske vist undskyldt bagefter og sagt, at det ikke var meningen at ramme med knyttet hånd. Hun skulle bare have haft en lussing – som om dét gjorde sagen bedre – men siden den dag havde Adelene tabt meget for sin mor, og de opholdt sig for det meste i hver sin ende af huset, hvis de ikke en sjælden gang spiste aftensmad sammen eller mødtes på vej til og fra badeværelset eller køkkenet.

„Der har vi jo Tosse-Addy!“

Adelene drejede hovedet efter råbet. Hendes mave krympede sig. Det var Freja og to af klassemedløberne, Laura og Maj. De kom cyklende i samme retning som hun gik. Adelene krydsede fingre og håbede inderligt på at de ville køre forbi. De måtte gerne råbe, bare de ville lade hende i fred. Forhåbningerne brast da Freja – klassens selvudrøbte leder – bremsede op og trillede i frihjul ved siden af hende.

„Hva’ så? Er din gamle lortecykel omsider rustet midt over?“

Adelene hadede hendes idiotiske grin, men hun sagde ingenting. Det var det klogeste.

„Er du dum eller bare stum?“

Freja var teknisk set køn med sit lyse hår, vandblå øjne, høje kindben og trutmund. Voksne fandt hende som regel »yndig« og fremmede drenge blev tit interesserede – i hvert fald indtil uhyret afmaskede sig selv. Men Freja var snu og kunne

være så nuttet, at folk der ikke kendte hendes sande jeg, let lod sig narre. Hun var mindst lige så udspekuleret som Edderkoppen og trods sin unge alder næsten en bedre skuespiller.

Når det behøvedes, kunne Freja spille så uskyldig som en nonne i et benediktiner-kloster. Hun kunne klynke på kommando som en pisket hund og flæbe, at det var „*nogen andre der tvang mig til det*“ selv om enhver vidste, at hun var hjernen bag flere ondskabsfuldheder end samtlige superskurke i James Bond-filmene.

Freja afgjorde suverænt hvem der var HOT i klassen og hvem der var NOT. Selv drengene havde respekt for den lille diktator, fordi hun var så rap i kæften og kunne sætte sine jævnaldrende til vægs med en omhyggelig udvalgt og yderst gemen kommentar. Adelene havde oplevet en grædende dreng der gik hjem, fordi Freja havde sat det rygte i omløb, at „Olivers mor i virkeligheden er en ombygget mand“ – hvilket selvfølgelig ikke passede.

Freja var specialist i at opsnuse hemmeligheder, smuds og svagheder om alle, så hun kunne udnytte det senere, hvis der blev brug for det. Og var der ikke noget at finde, kunne hun altid selv digte en løgn. Enten blev disse offentliggjort i frikvartererne som en form for mundtlig eksamen, sendt rundt som sms eller lagt som indlæg på populære børnechats på nettet.

I Adelenes tilfælde var chikanen nødt til at foregå mundtligt, fordi hun hverken ejede en mobiltelefon eller en computer. Dette gav i sig selv Freja mulighed for at mobbe Adelene for hendes håbløse stenalderliv i *Vampyrernes Æresbolig*, som hun havde omdøbt Villa Geena.

Alligevel var Adelene den eneste i klassen som Freja ikke kunne tryne. Måske fordi Adelene var vant til at drible mentalt med Edderkoppen og vidste, hvilken taktik der var bedst i enhver situation. Det var et tydeligt irritationsmoment for Freja, men gav samtidig en underlig skjult respekt, fordi Freja var usikker på hvorfor kugler som gennemborede alle andre, prellede af på Adelene.

De to havde én gang været tæt på regulær slåskamp, fordi Freja havde taget en af Adelenes bøger – mens hun læste i den – og smidt den ud ad vinduet. Kampen havde dog ikke nået at udvikle sig, fordi der var kommet en lærer i vejen. I modsætning til Freja som ville have udnyttet situationen og opført et større Shakespeare-drama, havde Adelene holdt mund om årsagen til konfrontationen. Ikke fordi hun ikke turde, men fordi hun syntes det var fejlt. Hun kunne vente. En dag ville nemesis ramme Freja. Det var hun overbevist om.

„Har du fået tungen skåret af i barbermaskinen?“ råbte Freja frustreret over, at der ikke var nogen respons.

Adelene forestillede sig at hendes plageånd slet ikke eksisterede og gik roligt videre.

„De har givet hende elektrochok,“ grinede Freja til sin backinggroup, der nåede op bag hende. „Det var sgu osse på høje tid.“

„Jeg tror bare ikke det hjælper,“ svarede Laura, der var Frejas propaganda-minister og altid klar med opbakning.

„Nej, Tosse-Addy er kraft'ne så dum at hun har byttet hjerne med en abe fra zoologisk have,“ tilføjede Maj, der lå klart nederst i hierakiet og hverken på udseende, penge eller status kunne hævde sig nær så højt som Freja eller Laura. Hun var

mest med som en slags heavy, hvis der blev brug for fysisk udfoldelse. Maj var en lang leddeløs pige, god til at løbe og lange lussinger ud. Og så var hun rødhåret, grov i munden og meget lidt charmerende.

„Hva' er det for nogle slævere du vader rundt i?“ grinede Freja muntert og knejsede højt på sin splinternye racercykel i superlækkert mærketøj. „Er det nogen sko du har scoret i en container eller fundet på en losseplads?“

„Jeg har hørt at den slags jakker var på mode for 20 år siden,“ bidrog Laura. „Er det én fra din mors ungdom?“

„Hold kæft,“ brummede Maj, hvis stemme lød som en dreng i overgang. „Sæbebitchen var sgu da ung for mindst 50 år siden.“

Adelene sukkede indvendigt. Hun var ikke bange for dem og hun vidste nøjagtig hvor kniven skulle stikkes ind for at pille dem ned, men hun var ikke i humør til en konfrontation. Edderkoppen og de små piller i kuverten blev ved med at rumstere i baghovedet. Hvis Freja nogensinde fandt ud af dén hemmelighed, var det ude over hele skolen i løbet af kort tid. Det var rigeligt at de tre idioter jævnligt hængte gamle vaskepulverreklamer med morens kontrafej op i klassen og ungdomsfotos fra to film, hvor hun havde et par små roller.

Adelene havde set klip fra disse film via internettet ovre på biblioteket og fortrudt, men nysgerrighed havde drevet hende. *Forår i Dyrehaven* var ikke decideret porno, men det var i hvert fald »dry hump«, dog ikke med Edderkoppen i nogen kompromitterende scener, og *Café Jomfru's muntre tøser* var en mildest talt dilettantisk komedie, der hverken var morsom eller ordentligt instrueret. Edderkoppen spillede veninde til

hovedrollen og hendes replikker – tre i alt – bestod i at råbe „Taxa!“, bestille øl og afvise en fuld bargæst med de udødelige ord: „Jeg har sgu bollet bedre mænd end dig for færre penge.“

„Hallo! Er du *døv*?“ råbte Maj og trak Adelene tilbage til virkeligheden.

„Arh, hun har lort i ørerne,“ vrængede Laura.

„I guder, hvor er du grim,“ råbte Freja i et uinspireret forsøg på at tirre. „Ka’ jeg få navnet på din frisør? Bare så jeg ka’ skynde mig forbi, hvis jeg sku’ komme på de kanter.“

Laura og Maj grinede beredvilligt.

Adelene ændrede beslutning og skiftede taktik. Hvis det var konfrontation de ville have, så skulle de få det. Hun gjorde det modsatte af hvad de forventede. De fleste børn som blev mobbet, kiggede enten ned i jorden eller en anden vej, så Adelene gik i angrebsposition. Det ville være for fjollet at se rundt på dem alle tre, så hun koncentrerede sig om Freja og stirrede på hende. Ikke vredt, ikke hånligt, men blot fuldstændig gennemborende tomt, som om hun så lige igennem en glassdør. Freja gloede tilbage, men i løbet af få sekunder opstod der tvivl i hendes øjne. Blikket flakkede mod Laura og Maj, der drejede uden om en parkeret bil. Freja så arrigt tilbage på Adelene.

„Hva’ glør du på, din ab...?“

Freja knaldede direkte ind i bilens bagsmæk med et ordentligt brag. Det blev efterfulgt af hvinende og skramlende lyde, da klassens diktator røg i jorden for fuld tælling. Adelene troede ikke sine egne øjne. Det var simpelt hen for godt til at være sandt.

Laura og Maj bremsede op og så overraskede på veninden,

der lå på asfalten med et af de mest komiske udtryk Adelene nogensinde havde set. Hun vidste godt at det var på grænsen til selvmord, men hun kunne ikke lade være. Det var *nu* hvis hun skulle have skovlen under Freja. Her var en enestående chance. Tyren var hårdt såret. Nådestødet kunne sættes ind.

Adelene stillede sig på kanten af fortovet med armene over kors, mens hun så overbærende ned på Kamikaze-Freja, der lå forturnet under cyklen i sit dyre mærketøj. Tasken på ryggen var tungt lastet, men næppe så meget med bøger som med alt det lort primadonnaen plejede at slæbe med i skole for at prale med, hvad hun nu havde plaget sig til hos sine hårdt prøvede forældre. Rygsækken udgjorde en betragtelig dødvægt, der sammen med cyklens position bevirkede at Freja faktisk ikke kunne rejse sig ved egen hjælp, fordi hendes ene ben var i klemme under baghjulet.

Adelene var nådesløs. Hun sagde ingenting, rystede bare let på hovedet og tsk'ede så tydeligt, at hverken den faldne cykelstjerne eller hendes hjælperyttere kunne undgå at høre det.

... olé ...

Frejas ansigt var en vantro maske af chok og forbavselse, som om hun havde svært ved at fatte hvad der var sket. De vandblå øjne, der normalt var fulde af kontrol, svømmede som fortabte fisk i et par huller, på grænsen til at flyde over.

Adelene overvejede om hun skulle løfte armen og give Freja en nedadvendt tommelfinger, men på en måde var det for meget. For plat. For uværdigt. Tyren var færdig. Det var formålsløst endnu en gang at stikke sværdet i et dødsdømt dyr.

Freja vidste at hun havde tabt – og endnu værre: *Adelene*

vidste det. Freja gloede på sin hånd der blødte overfladisk. Der var højst tale om en gemén hudafskrabning, men det var den berømte dråbe.

„Hva’ tisker du af, din lorte... skid?“ hylede hun afmægtig, mens tårerne rendte over kinderne og hun arrigt vred sig på jorden i et forsøg på at komme fri. „*Så hjælp mig dog, for helvede!*“

Hendes fuldstændig hysteriske falset triggede Laura og Maj. De slap deres egne cykler, så de faldt skramlede om på vejen, og løb hen for at hjælpe Freja op. Laura trak i cyklen indtil der lød et bekymrende ritsch fra Frejas kostbare jakke, som hang fast i sadlen.

„Stop! Stop! Du river mit tøj i stykker!“

Laura holdt igen. Maj løsnede i stedet tasken så Freja kom fri af den og kunne rejse sig. Hun stod lidt og lignede én, der var dumpet ned fra verdensrummet. Hendes hænder og læber rystede og hun sank nogle pinefulde klynk i forsøget på ikke at græde højt, mens hun tørrede tårer væk med hånddryggen. Hun vurderede det iturevne ærme. Der var næppe tvivl om at jakken var færdig. Hun så rasende på Adelene, der blev stående. Freja skreg ukontrolleret.

„Det er osse *din* skyld, din lede pikso!“

Adelene blev vred. Ikke alene over det komplet uretfærdige i anklagen, men lige så meget over det sammenkog af hændelser der allerede var sket i dag: Asgar som havde set hende nøgen, Edderkoppens ynkværdige fremtoning i sengen, måden hun som en anden havnearbejder bælledede en guldøl direkte fra flasken, inden hun overhovedet var stået ud af sengen, men mest af alt var det de forbandede små hvide piller i kuverten. Adelene måtte have luft.

„Jeg ka' sgu da ikke gøre for, at du ikke ka' køre på cykel. Hvorfor har du osse taget støtتهjulene af?“

Det var svært at afgøre hvem af de tre fjender, der blev mest chokeret. Det var sjældent at nogen overhovedet gav Freja verbale tæsk, og når det så oven i købet var iblandet dyb sarkasme, blev det nærmest ubærligt.

Freja hvinede som en fabriksfløjte og fór frem mod hende. Hun langede ud efter Adelene, men Adelene sprang adræt væk, så Freja snublede over kantstenen og måtte en tur i jorden endnu en gang. Pludselig sad hun vrælende dér på fortovet med snottet løbende ud af næsen som en 5-årig, ligeglad med hvor hun var eller hvem der så det, mens hun holdt begge håndflader op. Flængen i jakken havde nu fået selskab af et mindre hul på knæet i hendes mærkebukser.

Havde det været enhver anden end Freja, havde Adelene nok forbarmet sig, var gået hen og havde tilbudt fred, men her vendte hun ganske enkelt ryggen til for at gå sin vej. Situationen var ikke værdig for nogen. Pludselig blev hun grebet hårdt bagfra af et par stærke hænder.

„Kom så, Freja! Stik hende no'n på hovedet, mens jeg holder!“ opfordrede Majs hæse stemme.

Adelene forsøgte at rive sig løs, men Maj havde rigtig godt fat. Freja skyndte sig på benene. Samtidig trådte Laura ind fra venstre. Hun havde sin mobiltelefon fremme og kommanderede, som om Freja var en hund der skulle angribe.

„Ja! På hende! Smadr hendes grimme fjæs! Brug knytnæver! Jeg filmer det!“

Adelene prøvede igen at komme fri, men Maj var stærkere og der var ikke mange sekunder til at kæmpe. Freja kom farenende med tilløb, nærmest som om hun skulle springe over

en å. Hendes højrehånd susede rundt i en bue for fuld kraft. Knytnæven sad klokkerent i kinden. Desværre for Laura var det *hendes* kind, fordi Adelene vred og dukkede sig. Og som om dét ikke var nok, tog Lauras stilfulde mobiltelefon med simili-diamanter, der glimtede i morgensolen, på himmelflugt tværs over vejen og blev splintret mod en container, der stod på den modsatte side. Men det havde ejeren ikke overskud til at bekymre sig om lige i øjeblikket. Lauras mund var et gabende hul af rødt. Blodet fossede ud fra hendes tunge og hun stak i et skingert hvin, der faktisk slog Frejas på decibelskalaen.

Adelene rev sig løs fra Maj der, nok i overraskelse, glemte at holde fast. Hun snublede og faldt halvt ind i buskene som voksede langs fortøvet.

Adelene løb. Alt hvad hun kunne. Nu skulle hun bare væk. Nu var det ikke sjovt længere. Hun rendte samme vej tilbage som hun var kommet, bort fra skolen, men det var ligegyldigt. Hun skulle ikke i skole i dag. Under ingen omstændigheder.

Maj råbte bagude. Noget der sluttede med: „... *fat i dig!*“

Adelene kunne gætte sig til resten. Hun så sig over skulderen. Ingen forfulgte hende. Alligevel blev hun ved med at løbe.

3

Dagen lignede enhver anden dansk oktoberdag, men Adelene vidste at den ikke ville fortsætte sådan. Noget ville ske. Det var hun sikker på. Den var allerede startet usædvanligt. Ikke fordi det var usædvanligt at hun blev mobbet, men udfaldet var en forandring. Hun havde vundet en sejr over Freja og de andre. Det gav en god fornemmelse i kroppen, og hvad konsekvenserne eventuelt blev næste gang hun mødte dem, gad hun ikke spekulere på nu. Det var Frejas egen forbandede fejl. Hele vejen igennem. Hun var sikkert for dum til at forstå det. Eller for fej. Eller begge dele.

Adelene besluttede at holde fri resten af dagen. Det betød ingenting. Hun var en af de dygtigste i klassen, og det var ikke noget hun selv mente, men noget lærerne sagde. Og det endda med en minimal indsats. Adelene var ikke bare hurtigtopfattende, men også videbegærlig og læste mange bøger fra biblioteket, både romaner, faglitteratur og sågar aviser.

Det faldt godt i tråd med hendes livsopfattelse.

Hun var lidt gammelklog, og havde hun gået med briller, havde hun været arketypen på en pigenørd.

Lige så levende og energisk og positiv Adelene måske fremstod for folk der ikke kendte hende, lige så melankolsk og indadvendt var hun ofte. Hun bildte sig selv ind at det skyldtes hendes natur. Hendes far havde været på samme måde. En tavs, men venlig og elskelig mand, som Adelene havde mistet kort efter sin 7-års fødselsdag. De to havde forstået

hinanden på en ganske særlig måde, hvor ord ikke var nødvendige.

Adelene var for lille til at forstå det, men senere var hun blevet klar over, at det plagede Edderkoppen, der følte sig udenfor. Det havde været årsagen til en del voldsomme skænderier mellem forældrene. Faren kunne godt tage bladet fra munden, hvis det passede ham, og matche Edderkoppen i en ordduel. Så Adelene havde arvet lidt af begge dele, både den udadvendte og aktive natur, men også den mere dybsindige og koncentrerede, så hun kunne ligge og læse i timevis – ja, i ferierne ofte det meste af *døgnet* – indtil Edderkoppen pludselig stod i døren til hendes værelse, iført badekåbe og et glas gin & tonic – typisk halvfuld og med et sløret blik – mens hun mumlede:

„Hvorfor ligger du altid og læser i de bøger? Hvor klog ska’ du egentlig være? Hvorfor går du ikke ud og leger med dine venner?“

Den med vennerne skar lidt i hjertet. Det utrolige var, at Adelene ikke *havde* nogen jævnaldrende venner eller veninder. Det var på en måde selvvalgt, især inden for de seneste to-tre år. Hun havde skam leget med andre børn, da hun var mindre, men nogen bestemt fast god veninde havde hun ikke.

Det var ikke fordi hun ikke kunne få kontakt. Det kunne hun sagtens. Det skete jævnligt at en dreng eller en anden pige nærmede sig og begyndte at snakke. Adelene var næsten aldrig afvisende fra starten. Tværtimod. Hun var venlig og høflig, men holdt en vis distance. Af og til mødte hun nogen, hvor kemien var i top, én som hun egentlig gerne ville være venner med, men hver gang skete det samme: En indre færd-

selsbetjent trådte frem med en fremstrakt hvid handske og en overdimensioneret plasticslikkepind hvorpå der stod STOP med store røde bogstaver. En stemme talte i hendes hoved: „*Hvad er det du har gang i? Vil du gerne opleve sorgen igen? Er dét hva' du ønsker?*“

Og hun besindede sig og talte pænt færdig med den fremmede dreng eller pige og undskyldte sig med, at hun skulle på toilettet eller hjem og spise.

Hun havde mistet sin far som 7-årig. Dén sorg var så altopslugende, at hun ikke ønskede at opleve noget lignende igen. Aldrig. Sandsynligheden for at en af hendes jævnaldrende kammerater pludselig faldt død om var nok minimal, men der kunne ske andre ting, som var næsten lige så katastrofale: Familien kunne flytte langt bort, eller de kunne blive uvenner og så var dét venskab skyllet ud i afløbet, og hun stod tilbage med et nyt frygteligt tomrum.

Så hellere være uden venner.

Adelene havde dog mødt ét menneske som hun betragtede som en god ven. En ældre dame der hed fru Jespersen.

De havde mødt hinanden for nogle måneder siden ved en tilfældighed, da hun var på biblioteket. Fru Jespersen havde stået ved en af skærmene, hvor man selv skulle stemple sine bøger ud og ind. Den gamle dame kunne ikke få apparatet til at virke, fordi hun stak sit sygesikringskort forkert i, og Adelene havde hjulpet hende. Fru Jespersen havde takket mange gange, og de var faldet i snak, fordi hun lige havde lånt en bog som Adelene allerede havde læst.

Fru Jespersen havde både indkøbsvarer og bøger at slæbe på, så da de alligevel skulle i samme retning, havde Adelene

tilbudt at bære nogle af tingene.

Der var gensidig sympati fra starten. Adelene kunne virkelig godt lide fru Jespersen. Hun var sidst i 70'erne, fysisk i fin form, men hun så ikke særlig godt. Og så var hun både intelligent og stillede ikke de sædvanlige indlysende spørgsmål, som ældre mennesker ofte gjorde, når de ikke vidste hvad de skulle sige: „Går du så i skole?“ – „Nej, jeg er astronaut på Jupiter.“

Fru Jespersen kunne Kunsten At Lege Fisk, som Adelene kaldte det. Det ville sige: holde mund når ord var overflødige. Fru Jespersen kunne sagtens snakke og fortælle, men så var der også noget at tale om. Det var aldrig: „Sikken et dejligt vejr det er i dag“ eller „Nu må jeg osse se at få støvet af.“ I den henseende lignede hun meget Adelenes far: „Tal når du har noget at sige og ellers hold mund og nyd stilheden.“

Adelene havde hjulpet fru Jespersen helt hjem til den lille boligblok hvor hun boede. Som den naturligste ting i verden havde fru Jespersen inviteret på te. Adelenes indre færdselsbetjent var straks sprunget frem med STOP-skiltet og en advarsel: „Er det her nu klogt? Jeg er sikker på at I kan blive fine venner, men denne anstændige dame er altså ikke helt ung. Inden du ser dig om, er hun på vej til Riverworld, og så står du med en ny stor sorg.“

Riverworld-sagaen var en af Adelenes yndlings-romanserier om en anden verden, hvor alle de mennesker der nogensinde har levet på Jorden bliver genskabt når de dør, og dermed også fru Jespersen.

... men jeg ska' selv til Riverworld en dag, og så finder jeg hende måske igen ...

Så hun havde takket ja til teen, og de havde hygget sig i

flere timer og spist kage, og fru Jespersen havde vist hende en masse smukke læderindbundne bøger, som hun havde i sin lille, men pæne og meget hyggeligt indrettede lejlighed.

Imens Adelene gik i egne tanker, kom hun forbi Løveparken. Derinde bag et højt jerngitter i den store smukke have lå Slottet. Den høje pigbesatte port ved indkørslen var altid forsvarligt lukket, så man kun lige anede Løveslottet fjernt slumrende bag høje svajende bøge og mørkegrønne veltrimmede buske. Der gik rygter om at det var en udenlandsk it-millionær som ejede stedet, men hun vidste ikke noget med sikkerhed.

Det eneste menneske Adelene nogensinde havde set derinde, var en sur gartner som hun havde bedt om hjælp sidste år. Freja, Laura og Maj havde omringet hende på vej hjem fra skole, hevet skoene af hende og smidt dem over det høje gitter. Og så var de cyklet grinende væk.

Det var i oktober måned som nu. Adelene havde forsøgt at ringe på en porttelefon der sad ved lågen, men ingen havde svaret. Hegnet var for højt og svært at kravle over. Det havde kun lodrette jernstænger at holde i, intet uskarpt at træde på, og øverst sad de spydlignende pigge og truede enhver der bare tænkte på at forcere det. Deres budskab var utvetydigt: *Hvis-du-forsøger-at-komme-over-mig-spidder-jeg-dig-som-en-lejrbålspølse.*

Hun var på nippet til at gå hjem i strømper, da hun fik øje på en mand som kørte rundt på en lille traktor med en åben trækvogn og en masse haveredskaber. Adelene havde vinket og råbt ad ham, men manden var langt inde i parken og kunne øjensynligt ikke høre hende for traktoren. Hun havde

hoppet og danset. Omsider havde han fået øje på hende – det var hun sikker på – men han havde ikke reageret. I hvert fald ikke i første omgang. Til sidst var han dog kommet ned i nærheden af porten, fordi hun blev ved med at stå og gestikulere. Hun havde en fornemmelse af, at det ikke så meget var for hendes skyld som for hans egen. Måske havde han opsynet med stedet og hvis der nu var noget galt, risikerede han at blive draget til ansvar. Så var det nok bedre lige at køre hen og høre hvorfor denne her pige stod og dansede lam-bada foran »hans« port.

Traktoren stoppede på den anden side af hegnet. Den sure tykke gartner sad krumrygget på sædet og skuttede sig i det kølige vejr med en udgået cerutstump i mundvigen og et utilfreds udtryk i sit fedladne rødmossede ansigt.

„Hva’ er der?“ råbte han over motorstøjen og pegede på skiltet på porten. „Ka’ du ikke læse?“

Der stod PRIVAT – ADGANG FORBUDT. Adelene havde ikke problemer med at forstå budskabet.

„Mine sko ligger inde i parken,“ sagde hun på tåspidserne, fordi kulden trængte op gennem fødderne. „Ka’ du ikke hente dem til mig?“

„A’ hva’?“ råbte gartneren med hånden bag øret. Han var øjensynlig halvdøv, måske af at køre for meget rundt på traktoren. „Tal højere!“

„Mine *sko!*“ råbte Adelene og pegede på sine fødder. „De ligger inde i parken!“

Gartneren drejede arrigt tændingsnøglen, så motoren stoppede til fordel for en befriende stilhed. Den var dog ikke total. Der kørte stadig biler forbi på vejen.

„Hva’ fanden ævler du om, unge?“

„Mine sko ligger inde i parken,“ forklarede Adelene for tredje gang. „Vil du godt være rar at gi' mig dem tilbage?“

„Dine *sko*?“ himlede manden og så ud som om der var smidt en granat med ebola-virus ind til ham. „Hvordan helvede er de havnet dér? Har du været inde i parken? Er du ikke klar over at det er privat område? Der er adgang *strengt* forbudt. Vi har tilladelse til at skyde alle, der ikke har et lovligt ærinde!“

Det passede naturligvis ikke, men gartneren nød at spille Important Man, der måske ikke var så Important som han godt kunne tænke sig. Lige her og nu var han dog chefen og det var ham, der bestemte.

„Jamen, jeg har ikke været derinde. Nogle af mine klasse... nogle piger hev dem af mig og smed dem ind over hegnet. Det var derhenne omkring det store træ.“

Adelene pegede, men gartneren var ikke interesseret i nedfaldsstedet. Mod forventning stod han af traktoren, trak hængerøven i sine bukser op under vommen og kom helt hen til porten.

„Nå, så dét gjorde de,“ nikkede han og skulede med et mistroisk udtryk. „Og hvorfor tog de lige dine *sko* fra dig?“

„Det ved jeg ikke,“ svarede Adelene oprigtigt.

„Nej, det ved jeg sgu heller ikke,“ knurrede gartneren og pillede ved cerutstumpen med et par jordsorte fingre. „Du har vel gået rundt med dem et sted, hvor du ikke sku' gå.“

„Jeg gik bare hjem fra skole,“ sagde Adelene, hvilket var i overensstemmelse med sandheden.

„Prøv en bedre historie. Folk hiver sgu da ikke skoene af hinanden medmindre der er et formål med det. Er de måske sko-nappere?“

Han skar en grimasse som om han fandt sin egen joke vældig morsom.

„De gjorde det for at drille. Sådan er de. De hader mig.“

„Jeg hader osse statsministeren og min svoger. Derfor bliver jeg sgu da ikke skoene af dem.“

„De *er* bare sådan. De elsker at mobbe og plage andre.“

Gartneren kneb øjnene sammen og murrede cerutten mellem læberne. Han lagde armene over kors, som om han var anklageren i en stor retssag.

„Ka’ du bevise det?“

„Bevise hvad?“

„At du ikke har lavet noget?“

„Hvordan sku’ jeg bære mig ad med dét?“ spurgte Adelene og stppede fortvivlet på den iskolde jord. Hun var begyndt at fryse godt og grundigt, og hun havde en særdeles ubehagelig fornemmelse af, at gartneren nød at se hende stå der og lide. „Ka’ du ikke bare være flink og hente mine sko? Mine fødder er som is. Jeg risikerer at få lungebetændelse, hvis jeg ska’ gå hele vejen hjem sådan her.“

„Hvem tror du jeg er?“ eksploderede han. „Skohenter for møgunger der ikke ka’ passe på sig selv? Tror du det her er en børnehave? Jeg har sgu ansvaret for hele den her kæmpepark og så kommer du og snakker om *sko!* Er du klar over hvor mange byrder der ligger på én mand med at holde øje med uvedkommende og klippe hække og slå græs og skovle sne og rense tagrender og luge ukrudt og rend-mig-i-røven? Næh, dét er der sgu ingen der tænker på. Folk går bare forbi udenfor og smider deres fodtøj og hvad-ved-jeg ind over hegnet og tror, at jeg er ansat som en skødekøter, der ska’ hente pinde og sko for dem, men du ka’ tro nej, baby. Jeg gør mit

arbejde og ikke en skid mere. Jeg ve' hvor mine pligter går til og that's it. Jeg er gået ud af Flinkeskolen for mange år siden. Jeg er gartner og det er hva' jeg bli'r betalt for. Hvis man da ka' kalde dét for betaling. Og hva' får man ellers? Nogen tak? Nogen lønforhøjelse? Nogen ekstra feriedage? Næh, godnat, min bare. Og hva' er der tilbage når skattevæsenet og banken og kællingen og ungerne har været der? Ikke en *skid*, du! Zero! Lommeuld, og så kommer du med dine sko. Jeg har faneme aldrig kendt magen til uforskammethed, men jeg er sgu osse ved at ha' det heroptil ...“

Gartneren holdt hånden under hagen, som om han stod i lort til halsen. Han gik tilbage mod traktoren. Adelene så forbløffet efter ham.

... han er skrupskør ... klar til indlæggelse ... prøv at stryge ham med hårene ... han ska' ha' noget ros ... måske ka' dét hjælpe ...

„Jeg siger dig tusind tak, hvis du vil bruge 2 minutter af din kostbare tid på at hente mine sko,“ forsøgte hun. „Så er du rigtig sød. Og jeg synes du gør et utroligt flot stykke arbejde. Parken er fantastisk smuk. Den ligner Botanisk Have, selv helt herude fra vejen. Det må være meget svært at nå at passe og pleje det hele, især hvis du er alene om det.“

Gartneren gloede tvært på hende. Et øjeblik så det virkelig ud som om han overvejede, men så satte han sig op på traktoren, drejede nøglen og startede motoren. Han kørte rundt i en bue og forsvandt væk fra porten, ind over plænen.

Adelene sukkede og kiggede fortvivlet op og ned ad vejen. Der var omkring en kilometer hjem. Der gik ingen busser på dette stykke, og hun havde ikke råd til at tage en taxa, så hun travede slukøret videre. Hun følte sig som Den Lille Pige Med Svovlstikkerne.

Efter et stykke vendte hun sig og så pludselig den ene sko komme flyvende i en høj bue over hegnet og lande på fortovet. Et øjeblik efter fulgte den anden. Den landede helt ude på kørebanen, hvor en lastbil var lige ved at ødelægge den.

Adelene spændede tilbage, samlede skoene sammen og tog dem hurtigt på. Hun kiggede ind i parken. Langs det meste af hegnet voksede et højt krat, så hun kunne ikke se særlig meget. Traktoren larmede et sted i nærheden, men det lød som om den kørte væk fra vejen, så hun opgav at vinke til tak.

I dag havde hun både skoene og bukserne på over for Freja og de andre kumpaner. Efter cykelcrash'et var der nok ikke den store risiko for, at Freja ville genere hende mere foreløbig.

Adelene spadserede nynnende videre og følte sig pludselig i godt humør. Selv om det var køligt, var det slet ikke en dag til at sidde inde og høre på kedelig undervisning. En frisk vind sendte skyerne hurtigt over himlen og med jævne mellemrum kiggede solen frem.

... det er vejr til at sætte drager op ... eller gå tur ved stranden ... eller måske forelske sig ...

Hun nærmede sig huset hvor fru Jespersen boede. Adelene plejede at løbe ærinder for den gamle dame. Selv om det ikke var med den bagtanke, ville fru Jespersen kun tage imod hjælpen, hvis Adelene fik betaling. På den måde tjente hun lidt lommepenge, og det var jo rart nok.

Men klokken var ikke engang halv 9, så hvis hun troppede op nu, kunne fru Jespersen let regne ud at hun pjækkede. Adelene ville kunne forsvare sig med at hun godt kunne lek-

tien – og faktisk frivilligt havde læst videre i flere af bøgerne – men fru Jespersen havde lært, at man skulle passe hvad man var sat til. Hvilket var rigtigt i sig selv. Hvis alle tænkte sådan, så verden meget anderledes ud.

Adelene gik derfor rask forbi opgangen og ned til centeret, hvor hun elskede at kigge på forretninger; ikke mindst i boghandlen kunne hun tilbringe meget tid. Der var næsten altid en ny spændende titel, som hun kunne notere på sin *Husk at låne på biblioteket*-liste. Hun fandt da også to bøger som hun noterede sig. En voksenroman af en engelsk spændingsforfatter og en ungdomsbog.

Bagefter slentrede hun rundt i centeret.

Hun standsede ved en tøjforretning. Der lå nogle lækre tøjter på et bord udenfor. De var der også i hendes størrelse. Hun tænkte på husholdningspengene, som lå hjemme på køkkenbordet.

... selv om jeg så tog dem alle sammen, var der langtfra nok ... og hvordan ska' vi så få mad? ... det ka' godt være at Geena Millara ka' leve af guldøl, cigaretter og ecstasy, men jeg ska' altså ha' noget at spise ...

Hun fik af og til penge af Edderkoppen til at købe tøj for, men de kunne under ingen omstændigheder dække det mærkevareræs som især Freja og Laura dikterede. Og Adelene *vil* heller ikke være med på det Runaway Train. Hun kunne godt lide lækkert tøj, men det var sindssygt så hurtigt moden skiftede, og hun gad bare ikke være til grin for nogle smarte modeskabere, der var blevet multimillionærer, fordi tilpas mange kvinder – og mænd – fulgte i deres fodspor som viljeløse får og købte alt hvad de smed på markedet. Hun havde faktisk prøvet at forklare det for nogle af de andre i klassen,

men det hang nogenlunde lige så godt fast som tape på en våd badevæg.

Men trøjerne *var* fristende. Især den røde.

Hun holdt den ud i strakte arme. Den var også i grøn og blå. Hun kunne jo altid prøve dem. Det skete der ikke noget ved. Det kostede ingenting. Og hun havde god tid.

Hun tog alle tre trøjer med ind i butikken og blev mødt af en ung mandlig ekspedient.

„Hej. Ka’ jeg hjælpe med noget?“

„Jeg vil gerne prøve de her, hvis det er okay?“

„Selvfølgelig, det er derovre ...“

Han pegede mod et par prøvekabiner og lod hende i fred. Begge kabiner var tomme. Adelene gik ind i den nærmeste, trak forhænget for og stillede tasken på gulvet. Hun tog jakken og sin egen bluse af. Så tog hun den røde trøje på og så sig kritisk i spejlet. Den sad supergodt, syntes hun og kiggede igen på prisen.

... det er sindssygt ... hvorfor ska’ det være så dyrt? ... fordi det sidder supergodt, derfor! ... jeg tror jeg vil være designer, når jeg bli’r voksen ... jeg mener at jeg har en sikker fornemmelse for, hvordan tøj ska’ være for at se godt ud ... men lige i øjeblikket er jeg altså Adelene, går i folkeskolen og er økonomisk på røven ...

Hun drejede sig foran spejlet, rullede håret op og holdt det i en knude i nakken.

... jeg ser ud som om jeg er flere år ældre i den ...

Hun skød med hofterne, lavede trutmund og tænkte på en dreng, som hun så jævnligt i skolegården. Han gik i en af parallelklasserne. Hun vidste ikke hvad han hed, men syntes han så sød ud.

... kiss me, honey! ... hvordan ser jeg ud i de andre? ...

Hun trak trøjen af og prøvede både den grønne og den blå. Den grønne var helt håbløs. Den passede slet ikke til hendes hår. Den blå var nogenlunde, men det var den røde der tog prisen.

... ja, dét ska' jeg lige love for ...

Hun kiggede på mærket for femte gang og rystede på hovedet.

... hvis jeg nu var Wonder Woman, ku' jeg lige bruge mit lasersyn til at ændre prisen ... ja, bortset fra at Wonder Woman er retskaffen og aldrig ville lave den slags numre ...

»Bare ta' den«

Det gav et lille gib i Adelene. Hun så på sit eget foruroligede spejlbillede. Så vendte hun sig og tittede forsigtigt ud af en sprække ved forhænget. Der var ingen på den anden side eller i resten af butikken. Kun ekspedienten og han stod helt ovre ved disken, travlt optaget af at rive nogle papkasser i stykker og krølle papir sammen. Det lavede en del støj. Hun stak hovedet frem og kiggede ind i den anden prøvekabine. Den var tom. Hun trak sig tilbage bag forhænget, lagde den røde trøje sammen og kom den ned i tasken til bøgerne.

... jeg kunne ha' forsvoret at nogen sagde noget, men det må jo ha' været min fantasi ... når sådan noget pap bli'r flået i stykker og papir krølles sammen, lyder det næsten som enkeltord der snerres eller hviskes ... underligt fænomen ... puba, her er varmt i de spots, jeg må hellere se at komme ud inden j...

Hun stirrede på tasken. Hun havde lukket den uden at tænke over det.

... og mere end dét så vidt jeg kunne se ...

Hun åbnede tasken igen og tog trøjen op. Hun blev både flov, vred på sig selv og bange.

... sig mig, hva' tror du lige du har gang i? ... er du ude på at blive taget for butikstyveri? ... mig? ... jamen, jeg har aldrig stjålet noget i hele mit liv, ud over et par pærer fra naboens træ og det tæller vel ikke rigtigt ... og hva' vil du så kalde dét her? Hamstring til dårlige tider? Du kom den trøje i tasken, og hvis du var gået ud af butikken med den, havde du været en gemen tyv ... ka' du så se at få bragt dig selv i orden ...

Adelene satte sig på stolen i prøverummet og tørrede sig over panden. Hun var en lille smule svimmel.

... jeg har det faktisk lidt underligt ... måske ska' jeg til at ha' menstruation ... det er vist ved at være tiden, er det ikke? ... det er jo stadig ret nyt ... og hva' så? Sku' dét være dit forsvar i byretten? »Jeg beklager, Høje Dommer, men jeg fik lige mit månedlige, da jeg tog den her trøje på, og så ...«

Hun samlede hurtigt tøjet sammen, tog sin jakke og tasken på og gik ud af prøvekabinen. Hun blev i tvivl om hun skulle lægge trøjerne tilbage på bordet udenfor eller hvordan, så hun gik over til disken, hvor ekspedienten var i gang med at sprætte kasser op med en hobbykniv.

„Øh, jeg har desværre glemt min pung derhjemme. Ska' jeg lægge bluserne tilbage ude på bordet eller ...?“

„Bare læg dem på disken,“ svarede han. „Så klarer jeg det.“

„Tak.“

Han vendte tilbage til papkasseopsprætningen, men pludselig så han op igen.

„Hov, har du ikke glemt noget?“

Adelene følte sig på sekundet hul indeni, nok på grund af dårlig samvittighed.

„Hva' sku' dét være?“

Han nikkede mod tøjbunken. Hun kiggede på den. Hen-

des egen bluse lå oven på den røde og den grønne trøje. Hun så ned ad sig. Hun havde stadig den *blå* trøje på.

„Guud ...“

Hun stillede tasken, skyndte sig over i kabinen, skiftede og kom tilbage til disken.

„Det må du *meget* undskylde. Det var altså ikke meningen.“

„Ta’ det roligt,“ grinede han. „Du er ikke den første der gør den slags. Det sker jævnligt.“

„Jeg må ha’ stået i mine egne tanker.“

„Det er da klart.“

Selv om han var voksen – mindst 19-20 år – så var han faktisk ret pæn. Han var selvfølgelig for gammel til hende, men attraktiv på sin egen måde.

„Nå, men så smutter jeg igen.“

„Ha’ en god dag.“

„I lige måde.“

Adelene vendte sig for at gå.

„Hey, du ...“

Hun stoppede. Fyren slap papkassen og kom hen imod hende med hobbykniven. Han så rundt i butikken. Der var ikke andre. Han havde et skælmisk glimt i øjnene, som Adelene fandt ret tiltrækkende.

„Jeg må egentlig ikke sige det her til nogen,“ forklarede han lavt. „Men hvis du venter til næste uge, så ryger de trøjer ned på næsten halv pris. Bare hvis du tænker på at købe én.“

Hun blev glad. Selv om det måske nok var forkert over for ejerne af butikken, så følte hun sig privilegeret over at han røbede det for hende. Det var sjældent at folk indviede hende i hemmeligheder eller gav hende fordele.

„Tak for oplysningen. Det ska’ jeg huske.“

Han blinkede og gik tilbage til papkasserne.

Adelene forlod butikken i løftet stemning.

... det er første gang i dag nogen er sød ved mig ... så fik jeg ret i at dagen blev anderledes ... og han flirtede ... han troede vist at jeg var ældre end jeg er ... jeg må løbe nogle ærinder for fru Jespersen, så jeg ka' få råd til den trøje ...

Dennis Jürgensen
TUNNELMANDEN